

קטו:

עין משפט
נר מצוה

ק"א א מ"י פ"ט מהל'
מאכלות אסורות
הלכה א טוש"ע י"ד ס"י פז
סעיף א:

רבינו גרשום

[illegible]

בשני מינין. פ' צקוטערס וואס
צגאזען ווערן קעגן זיך און
דעמקירט שני מינים אלס נראה מש
לבו כשני מינים דעמקירט פ' אלו הן
יחזק המרביע שור פסולי המוקדשין
לוקה ור' אושעיא נמי קאמער המנהיג
לוקה פסולי המוקדשין לוקה גוף אחר
הוא ושעאלו הכתוב צ' גופים פירוש
שעאלו הכתוב כצ"י ואילו ובהכי
מיישז ר"ת הא דאמר צ' כל פסולי
המוקדשין (צטורם ג). תלת צבי ואילו
כתיבי חד לכדרכי יחזק ורבי אושעיא
ופ' שם צקוטערס דלא אפרסח היכא:
ונאמר דהעין דא יהיה קרש. ור
לאו קרא דלא תאכלנו
ה"א דהנחת הגוף בלא אכילה אסר
הכתוב: **וְכִמָּה** ע"ה. ליכא למפרך
מה לערלה שכן צריך מאתים נאכלה
דמדברנן הוא דלריך מאתים:
מה דחמין בפסח שבין ברת. ור
גופיה לא שייך למילך שאין

עוושקן מן הדיו: **ברא**י הברר
 יויביוחו. מכלאי הכרס גרידא הוה מצי
 למליף. במה מצינו אלא ויחא ליה
 למעבד חתלת הדין צקו"ר ויחא להקסות
 תמה לערלה וחמץ וכלאי הכרס שכן
 בצשריפה כדמנן בתמורה (דף לז: א) דהיא
 גופה ניץ ועוד דהיינו דוקא לרבי
 יהודה דאמר^א אין ציעור חמץ אלא
 שריפה אבל לרבנן לא הוה חמץ
 בצשריפה הקשה ה"ר יעקב מאורלייני"ש
 מה לכולהו שכן לא הותרו מכללן
 תאמר צשאר שחלב שהותר מכללו
 אלא במה שחלב וחלב בהמה שחלב
 ועובא דאמר לעיל וי"ל דאין זה קרוי
 הותר מכללו דדוקא חלב דכתיב
 (ויקרא א) כל חלב דמשמע אפילו
 דמיה והדר שרף דמיה זה חשיב הותר
 מכללו אבל צשאר בחלב לא כתיב
 כן: **חורש** בשור וחרמו בו.
 אבל השתא עדיין ק"י דכשם שאסור
 באכילה אסור בהנאה:

ולייפרוך מה לבואוהו שכן גדולי
קרקע. ואע"ג דמכלאי
הכרס איבא למילך במה מנינו ולא
פרכין כל דהו מ"מ אהא דיליף
בק"ו משלשטן פריך:

נד

וליהדר דינא וליתי במה
נבלה תוכיח שאסורה בא
לרב אשי הכי אמרינן מש
מעלמא לא פרכינן אי הכי
להצד השווה שבתן שכן גר
מה לכלאי הכרם שכן גדול
משמיה דר"ל כל מה הצד
קל וחומר פרכינן כל דהו
גדולי קרקע אלא אמר ליה

פרכין אם יש להשיב בשניהם מה לה
וכגון פלוני יוכיח לא פרכין: **שכן גד**
הלמד זהלך השוה ויש להשיב שום
ואמרת 'וי' אי הוה דדר דינא ואמרי
שכן גדולי קרקע אין זו תשובה דק
אחר ואם אנו לומדים חומר כרץ א
לחם שעת הכושר וכגון חמץ בפסח
היא: וליפדון (כלומר) 'וי' דכין ללא
היא דקא ק"ד דכי אמרינן בלא לא
מעלה לחודה אבל חדא מתמרי

כל הבשר פרק שמיני חולין

תריין באכילה כחולין ואסורין
 ון נראה דלא שייך משום הכי
 וס דאיתקש לנזי ואיל חשיב
 הלוקין (מכות דף כג.) אמר רבי

(ב) כעורה זו ששנה רבי לא תאכלנו בבשר בחלב הכתוב מדבר אתה אומר בבשר בחלב הכתוב מדבר או אינו אלא באחד מכל האיסורין שבתורה אמרת צא ולמד מו"ג מדות שהתורה נדרשת בהן (ג) דבר הלמד מענינו במה הכתוב מדבר בשני מינין אף כאן בשני מינין אי מההיא הוה אמינא הני מילי באכילה אבל בהנאה לא קמ"ל ורבי בהנאה מנא ליה נפקא ליה מהכא נאמר כאן ^א כי עם קדוש אתה לה' ונאמר להלן ^ב ולא יהיה קדש בבני ישראל מה להלן בהנאה אף כאן בהנאה דבי רבי אליעזר תנא ^א לא תאכלו כל נבלה [וגו'] אמרה תורה כשתמכרנה לא תבשלנה ותמכרנה דבי רבי ישמעאל ^א תנא ^ב לא תבשל גדי בחלב אמו ג' פעמים אחד לאיסור אכילה ואחד לאיסור הנאה ואחד לאיסור בשול תנא איסי בן יהודה אומר מנין ^ג לבשר בחלב שאסור נאמר כאן ^א כי עם קדוש אתה ונאמר להלן ^ב ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו מה להלן אסור אף כאן אסור ואין לי אלא באכילה בהנאה מנין אמרת ק"ו ומה ערלה שלא נעבדה בה עבירה אסורה בהנאה בשר בחלב שנעבדה בו עבירה אינו דין שאסור בהנאה מה לערלה שכן לא היתה לה שעת הכושר חמץ בפסח יוכיח שהיתה לו שעת הכושר ואסור בהנאה מה לחמץ בפסח שכן עגוש כרת כלאי הכרם יוכיחו שאין עגוש כרת ואסור בהנאה למה לי גז"ש לייתי כולה בק"ו מערלה ומה ערלה שלא נעבדה בה עבירה אסורה בין באכילה בין בהנאה בשר בחלב שנעבדה בו עבירה אינו דין שאסור בין באכילה בין בהנאה משום דאיכא למימר חורש בשור ובחמור וחוסם פי פרה ודש בה יוכיח שנעבדה בהם עבירה ושרו למה לי למימר כלאי הכרם יוכיחו לימא ערלה תוכיח הצד אמר רב אשי משום דאיכא למימר ביילה ומותרת בהנאה אמר ליה רב מרדכי מיה דריש לקיש כל מה הצד משופו פרכינן תיתי במה הצד משום דאיכא למיפרך מה יולי קרקע אי הכי השתא נמי איכא למיפרך י קרקע א"ל רב מרדכי לרב אשי הכי אמרינן פרכינן כל דהו לא אם אמרת ^א (חדא מחדא) לא פרכינן וליפרוך לכולהו מה לכולהו שכן רב מרדכי לרב אשי הכי אמרינן משמיה דר"ל חדא

יד. הוזהר שצנעניהם שכן כך וכן יש בהם תאמר בזה שלא הוזהרו
וולי קרקע. אע"ג דאין חומר להיות נאסרין בזה אפ"ה אמר
דבר שהמלמדין שוין בו והלמד אינו שוה להן בו אפילו שאין
במה הזד הוא פורעין כל דבר אבל השתא דלאמי מכלאים
נלא וחומרא פורעין אם אינו צריכין ללמוד קולא יש לך להשיב
מה להשיב לא אם אמרת בזה שכן יש בו דא חומר כגון הני
שנשנו עלא אם אמרת בחזקת צפסא שכן כרת אבל כל דה
ו חדרא מחדא היא אלף חד מתלת כמה היא העד הני לנכין ליה
אם אמרת דלא פורעין ביה כל דבר הו"מ דיכא דלאמי חדל
או מתלת כמה הזד דמיא ודף על גב דלא אמרינן וחור

ר ובי מכוורת היא בעינין משנה זו
חלב ממקרא זה: לא תאכלנו. ימירא
סולו המוקדשין שנפדו רק הדם לא
כמיס^ו והדר כחיב לא תאכלנו למען
יעז כל גוי^ו לאדם לא איטקין דהא
כתיבי קראי טובא ומוקי ליה גשבר
בחלב: דבר הלמד מענינו. דבר
סמוס שאין מפורש בו צמה מדבר
היו לומר מן הענין פרשה שנכתב
זה צמה הענין מיירי: בשני מינין.
פסולי המוקדשין שנפדו שני מינין
הן מותרין באכלה כחולין דלאמרי
צגיה ועברה קדשים כלאמרי
בצבורות (דף טו.) תוצא^ו ולא גיזה בשר
ולא חלב: אבל בהנאה לא קמ"ל.
מהאי קרא דכתיבא אזוהיה ידיה
גבי פסח מה פסח מבושל אסור
באכלה ובהנאה דכל קדשים שאינם
ראוים לאכלה תעבר לזותן ואזלו
לביית השריפה אף זה אסור בהנאה:
כי עם קדוש אסור. לא תבשל גדי:
מה להנן בהנאה. [בצילה] הנאה

דקדק חביב צר חבל: **לא תבטלה**.
 בחלבו ותמכרה אלמא אסורה בהנאה:
שעבדה זו **עצרה**. **בניסול**: לא
 היסה לו **שעת הכושר**. פרי הערלה
 באיסור גדל אבל צר חבל היטה
 לו **שעת הכושר** קודם שיתן צר
 חבל: **כלאי הכרם וימיו**. לקמן
 פריך ל"ל **כלאי הכרם** נימא ערלה
 תוכיח וחזר הדין ועוד פריך נימא
 מה לכלאי הכרם שכן לא היטה [לה]!
שעת הכושר: **למא לי גו"ט**. לאיסור
 אכילה כי היכי דליף לאיסור הנאה
 מערלה יולף נמי לאיסור אכילה:

משום דאיכא למימר חורש צפור
ובחמור יוכית. שנעצדה זו עצירה
ומותר באכילה אבל השתא דקיימא

בן חלילה נהגים יפניק והמה בקי
ולו לא לזכות חסד שאת תמות נחיה

דמה לחורש צבור וחסור דמותו
באבילה תאמר בצבר בחלב שאסור
באבילה: **למה ליה נמימר.** לעיל
כלאים יוכיח דלחטריך ליה לאהדורי
אכלאים דהוה ליה למד חדא מתלת
צבר בחלב מערלה וחמץ וכלאים
לימא ערלה תוכיח ומיתי חדא
מתרתי שפיר: **וליהדר דינא.** וכשיחזור
החד מן הערלה שכן לא הייתה לה
שעת הכושר חמץ יוכיח מה לחמץ
שכן כרת ערלה תוכיח וגמירין ומייתין
לה במה הזד כגון לא ראי ערלה
כראי חמץ ולא ראי חמץ כראי ערלה
הזד השוה שזבן שאסורין באבילה
ואסורין בהנאה אף אני אביא צבר
בחלב דהואיל ואסור באבילה מגז"ש
יהא אסור אף בהנאה: **כדי אמרין**
משמיה דר"ל. האי נבלה תוכיח אינה
תשובה לכל הבאה במה הזד מגופיה

להן במדה זו (היא) פרכין חבל מעמלה
 ו: כל מה הוד פרכין כל דמו. כל דבר
 לא קל ולא חמור פרכין ליה: לא אם
 אתה בא להשיב לא אם אמרת בכלאים

אמרינן לעיל מה לערלה שכן לא הייתה
 פי האי שכן גדולי קרקע לאו פירכא
 ריך בכולהו ואע"ג דלאו קולא וחומר
 מחדא כגון בריש מלתא דבעי לנאמרי
 הדין פריכין לכולהו פירכא כל דהו:

חדל
רכינן כו' כלומר כגון הכא דבעינן לאפוקי בשר בחלב
מר בבשר וחלב שאין ענוש כרת קולא וחומרא פרכינן

מסורת הש"ס

(א) [קדושין ט: לקמן קיו.],
(ב) [סנהדרין פו. לקמן קמ.
נריתות ד.], (ג) קדושין נו:
(ד) פסחים כד.; (ה) רש"ל
נ"ו, (ו) [דברים יב.],
(ז) [פסחים דף כא.],

תורה אור השלם

1. לא תאכלו כל נבלה
 בשערך
 ותתננה ואכלה או שמר
 כי עם קדוש אתה
 תאכלה לא תבשל
 בחרב אמו
 דברים יז כא
 2. לא תהיה קדשה
 למבנות ישראל ולא יהיה
 קדש מבני ישראל
 דברים כח יא
 3. תבייש בכורי
 אדמתך ונשית ביה
 אלהיך לא תבשל
 בחלב אמו
 שמות כג ט
 4. ואנשי קדש תהיו
 ליה וקבש בשרה טרפה
 לא תאכלו לכלל
 שחלבן
 שמות כג טא

גליון הש"ס

ומה ערלה שלא
כר'. עיין 33' דף נג.
ג"א תוס' ד"ה ועולה:
יש"י ד"ה משום דאיכא
למימר וכו' דמה לחורש.
גי' נדה נה ע"ב תוס' ד"ה
זי: תוס' ד"ה בלאי וכו'.
אין להקשות מה לערלה.
גי' סוכה דף לה ע"א
תוס' ד"ה לפי:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] תוס' ד"ה כלאי וכו'
היא גופה מילף. נ"ב
עשו"ת מהריצ"ל חלק ג'
סי' י"ג:

מוסף רע"י

[illegible]